

[Indenrigsministeren.]

tion saa meget og derfor ikke tør sige, hvor hurtigt det er gaaet, vil jeg dog gaa ud fra, at der handles saa hurtigt som muligt, ikke mindst fra det Udvalg, som er nedsat til at gøre Indstilling til Ministeriet vedrørende Dispensationerne. Jeg skal gerne lade det ærede Medlems Henstilling gaa videre til dette Udvalg, saa det kan blive klar over, at en saadan Udtalelse er fremkommet her i Folketinget.

Endelig skal jeg sige, at de Betragtninger med Hensyn til Landbrugsjendomme, som det ærede Medlem gjorde gældende, kan vi sikkert alle sammen bifalde, og jeg skal gøre Landbrugsministeren opmærksom paa det ærede Medlems Udtalelser, eftersom denne Side af Sagen, saa vidt jeg kan forstaa, nærmest maa sortere under Landbrugsministeriet.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Da Forsvarsministeren er forhindret i at være til Stede ved Mødet her i Dag, skal jeg lade den under Nr. 5 paa Dagsordenen opførte Sag udgaa.

Man gik derefter til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Lov Nr. 173 af 16. Maj 1933 om midlertidig Afgift af Aro.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 225; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 504).

Sagen sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Oprettelse af en ekstraordinær Tjenestemandstol m. v.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 215; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 495).

Sagen sattes til Forhandling.

Holger Eriksen: Der er i Befolkningen et stærkt Ønske om at faa gjort op med de Slubberter, som under Besættelsen søgte at indynde sig hos Voldsmændene, hvad enten Maalet var personlig og øjeblikkelig Vinding eller Ønsket om at komme i første Parket som Overløbere, naar Forsøget paa at udlette den danske Nation for Alvor skulde begynde — eller maaske blot og bar Forfængelighed. Jeg er i øvrigt tilbøjelig til at tro, at det sidste i høj Grad har bidraget til at øge Antallet af danskfødte Heil-Skraalere. Det er ikke en Hævnfølelse, der dikterer dette Ønske om Udrensning, det er simpelt hen Udtryk for en normal moralsk Retfærdssans. Man ønsker i og for sig ikke at støde bestemte Personer ud; man føler bare, at man er forpligtet dertil, hvis Ord som Retfærdighed og Hæderlighed skal bevare deres Værdi. Med Rette eller Urette synes man, at alt for mange hidtil er sluppet gratis. Tag f. Eks. de Lister, der er fremkommet over Værnemagere, som har faaet deres Konti spærret. Det skal ikke virke overbevisende, at det fortrinsvis er Arbejdsmænd, som har været ude for en saadan Kontospærring, medens de notoriske Værnemagere, som De og jeg kender hver fra vor By, Firmaer, som ustandselig har udført Arbejder for Tyskerne, gaar fri. Maaske ligger Forklaringen i, at vi indtil nu ikke rigtig har faaet oplyst, hvad der forstaaes ved en Værnemager. Jeg skal da heller ikke beskæftige mig nærmere med det Problem, men blot nøjes med at fastslaa, at der ventes paa Udrensning, og at det foreliggende Forslag sikkert i høj Grad vil bidrage til, at denne Udrensning kommer.

Dette Lovforslag omfatter ganske vist kun Tjenestemænd i Staten, Folkeskolen, Folkekirken og Kommunerne, men man tør vel regne med, at de Retningslinier, som det fastlægger, vil blive normgivende ogsaa for Behandlingen af Folk i privat Tjeneste. For Tjenestemænd som for alle andre gælder det, at man maa yde dem Retfærdighed. Det vil i det foreliggende Tilfælde sige, at der gives en ensartet Behandling fra By til By og fra Etat til Etat. Der skulde jo helst ikke igen blive noget Grundlag for det gamle Ordsprog: Gud ske Lov, jeg slap for Riber Ret, sagde Tyven, der hang i Varde Galge.

Desuden maa Loven være affattet saaledes, at alle, der virkelig har forbrudt sig, bliver straffet. Det har Kammeraterne paa Arbejdspladserne og Arbejdsstederne Ret til at kræve. Det giver ogsaa den Sikkerhed, at der ikke kan skumles over dem, som der ikke